

ב"ל (חיפה) 12191-08-12 - שבתאי כרמל נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (חיפה) 12191-08-12 - שבתאי כרמל נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה חיפה

ב"ל (חיפה) 12191-08-12

שבתאי כרמל

על ידי ב"כ עו"ד יהושוע בלנגה

נ ג ד

המוסד לביטוח לאומי

על ידי ב"כ עו"ד רינת מישאל

בית דין אזורי לעבודה בחיפה

[24.01.2013]

כב' השופט יגאל גלם

פסק דין

פתח דבר

1. בפני ערעורו של מר שבתאי כרמל (להלן - המערער) על החלטת ועדה רפואית לעררים מיום 15.7.2012 (להלן - הועדה) שניתנה במסגרת ענף נכות כללית, לפי סעיף 213 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשנ"ה - 1995.

2. הועדה קבעה, בעקבות עררו של המערער, כי נכותו הרפואית המשוקללת של המערער לצורך תביעתו לקצבת נכות כללית עומדת על 59%.

לפני שקבעה את שיעור הנכות הכוללת, קיימה הועדה שתי ישיבות, בתאריכים 22.4.12 ו- 15.7.12, וכן נועצה על-פי דרישתה עם מומחה יועץ בתחום האונקולוגי שחיווה את דעתו באשר לנכותו של המערער בתחום זה בתאריכים 9.5.12 ו- 27.6.12.

טענות המערער

3. הועדה טעתה בקביעת שיעור הנכות בתחום האונקולוגי, שכן המערער סובל ממחלת הלימפומה, ועל אף שבמועד הבדיקה לא היתה המחלה פעילה. משכך, היה על הועדה לשקול יישומו של פריט ליקוי 1(3) המתאים למצב של רמסיה במחלה, עם או בלי טיפול.

4. טעתה הועדה משקבעה כי יש לנפות את הנכות שנקבעה בהתייחס לליקוי השמיעה של המערער. משהועדה קבעה כי המערער סובל מירידה בשמיעה באחת האוזניים העולה על 40 דציבל - יש מקום לכלול את הנכות בתחום זה בשקלול הנכויות לצורך קביעת הזכאות לקצבת נכות כללית. טענות המשיב
5. קביעת הועדה באשר לרמיסיה מלאה של מחלת הלימפומה מבוססת על ממצאיה של הועדה והמומחה מטעמה, ולפיכך הועדה יישמה את פריט הליקוי המתאים למצבו של המערער.
6. הועדה פעלה כדין משקבעה כי יש לנפות את הנכות בגין ליקוי השמיעה וזאת משהוראות התקנות לעניין זה הינן ברורות ומחייבות ניפוי של סעיפי ליקוי השמיעה כל אימת שהירידה בשמיעה באחת האוזניים לא עולה על 40 דציבל. דיון והכרעה
5. הלכה היא, כי בחינת ממצאים רפואיים ותרגומם לדרגות נכות הינה בסמכות ייחודית של הועדה הרפואית לעררים, לה הידע הרפואי והכלים המקצועיים ובית הדין לא יתערב בשיקול דעתה וקביעתה בדבר דרגת נכות מחייבת את בית הדין, שכן סמכותו של בית הדין במסגרת ערעור על החלטת הועדה הרפואית לעררים היא אך בשאלה משפטית בלבד. על בית הדין, במסגרת סמכותו לדון ב"שאלה משפטית" בלבד, לבחון האם טעתה הועדה בשאלה שבחוק, חרגה מסמכותה, הסתמכה על שיקולים זרים או התעלמה מהוראה המחייבת אותה.
6. בעניין הנכות בתחום האונקולוגי, הפנתה הועדה, במהלך הדיון שערכה ביום 22.4.12, לבדיקה על-ידי מומחה בתחום האונקולוגיה.
- בבדיקה שנערכה על-ידי המומחה, ד"ר פטר ראט, ביום 9.5.12, צוין, כי במערער אובחנה מחלת הלימפומה בהתאם לבדיקות שנערכו בשנת 2004, כי טופל בכימותרפיה, נכנס לרמיסיה ומאז נמצא במעקב תקופתי בבית החולים הדסה עין כרם. עוד קבע המומחה באותה בדיקה, כי אין עדות כנראה להישנות המחלה, בדיקת אנדוסקופיה מ-4/12 נמצאה תקינה ואין עדות להגדלת בלוטות לימפה. בטרם סיכום ביקש המומחה לקבל את תכנית המעקב מהמכון האונקולוגי בבית החולים הדסה עין כרם.
- ביום 27.6.12 סיכם ד"ר ראט, לאחר שעיין במכתב היחידה להמטולוגיה מחודש 5/12, כי המערער נמצא ברמיסיה מזה כשמונה שנים, אין עדות להישנות המחלה, והמערער נמצא במעקב פעם בשנה. לפיכך, קבע המומחה כי יש ליישם בעניינו של המערער את פריט הליקוי 2 (ב) מותאם ולקבוע את נכותו ל-20%.
- הועדה, בישיבתה האחרונה ביום 15.7.12, קיבלה את המלצת המומחה בתחום האונקולוגי וקבעה למערער 20% נכות לפי פריט 2(ב) לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ז - 1956 (להלן - תקנות נפגעי עבודה) בגין לימפומה ברמיסיה ממושכת.

7. פריט ליקוי 2 עוסק במחלות הדם, פריט משנה (ב) לפריט ליקוי זה קובע 20% נכות בגין "מצב כרוני עם תגובה לא מספקת לטיפול, קיימים סימנים כלליים בינוניים". פריט זה יושם על ידי הועדה, כאמור, על דרך ההתאמה. אמנם, כטענת המערער, פריט ליקוי 1 עוסק במפורש במחלות בלוטת הלימפה, אך עיון בסעיפי המשנה בו מצביע על כך כי אין בו פריט ליקוי המתאים באופן מדויק למצבו של המערער, שהוגדר על-ידי המומחים כמצב של רמיסיה ממושכת בת 8 שנים ללא כל סימנים פעילים של הגדלת בלוטות לימפה. גם פריט ליקוי 1(3) שהמערער מבקש כי ייושם בעניינו מתאים למצב של מסוגלות לעבודה חלקית בלבד, בעוד הועדה קובעת כי אין כל סימני מחלה.
8. בחירת פריט הליקוי המתאים למצבו של המערער בא בגדר מרווח שיקול דעתה של הועדה. במקרה זה, אין סתירה בין הממצאים שמצאה הועדה (אשר כאמור אינם מתאימים באופן מובהק לאף אחד מסעיפי המשנה של פריט הליקוי העוסק במחלת הלימפומה) לבין פריט הליקוי שיושם על-ידה, ולפיכך אין הצדקה להתערבות בית הדין בשאלת פריט הליקוי המתאים.
- משנתנה הועדה דעתה לליקוי זה, נועצה במומחה מתאים, נתנה החלטה מפורטת ומנומקת ויישמה פריט ליקוי שאין בינו לבין ממצאיה סתירה או אי התאמה בולטת - אין לומר כי נפל פגם משפטי בהחלטת הועדה בעניין זה.
9. לעניין ליקוי השמיעה - הועדה קבעה, כאמור, כי המערער סובל מליקוי שמיעה המתאים למתואר בפריט ליקוי 172(1)14) ג המזכה ב- 20% נכות, והמתאים למצב של הפחתת כושר השמיעה של למעלה מ- 80 דציבל באוזן אחת, ובין 30-26 דציבל באוזן השנייה.
10. תקנה 2 לתקנות הביטוח הלאומי (ביטוח נכות) (קביעת אחוזי נכות רפואית, מינוי ועדות לעררים והוראות שונות). תשמ"ד - 1984 (להלן - תקנות ביטוח נכות) קובעת, כי אחוז הנכות ייקבע בהתאם לאחוז הנקוב לצד כל אחד מהליקויים והפגמות שברשימת הליקויים שבתוספת לתקנות נפגעי עבודה, אלא שעל-פי האמור בתקנה 1 לתקנות אלה - לא יכללו ברשימת הליקויים אותם ליקויים ופגמות המפורטים בתוספת לתקנות אלה.
- פריט 41 לתוספת לתקנות ביטוח נכות קובע כי בגדר הליקויים והפגמות שלא יכללו ברשימת הליקויים לעניין תקנות אלה גם פריט ליקוי 172(1) "כאשר הירידה בשמיעה באחת האוזניים לא עולה על 40 דציבל".
11. לאחר שקילת טענות הצדדים בעניין זה מצאתי לקבל את עמדת המשיב לפיה, יש לפרש את הוראות הניפוי שבתוספת לתקנות ביטוח נכות כך שבהתחשב בשיעור הנכות שנקבע למערער - פעלה הועדה כדין משקבעה כי אין להתחשב בשיעור נכות זה לצורך שקלול הנכויות, וזאת מן הטעמים הבאים:
- א. לשון הוראת הניפוי קובעת במפורש כי אין לכלול את הנכויות לפי פריט ליקוי 172(1) כאשר הירידה בשמיעה באחת האוזניים לא עולה על 40 דציבל. משמע - כל עת שבאחת האוזניים מידת ההפחתה בשמיעה אינה מגעת כדי 40 דציבל - אין מקום לכלול נכות זו ויש לנפותה במסגרת ענף הנכות הכללית, וזאת בלא תלות בשיעור ההפחתה בשמיעה באוזן השנייה.
- ב. תכלית הוראות הניפוי הינה כי בביטוח נכות כללית יבואו לידי ביטוי אותם ליקויים ופגמות שיש בהם כדי לפגוע בכושר העבודה, ואלה בלבד. משכך, הוראת ניפוי המתחשבת בהשפעה המצטברת של ליקוי דו-צדדי בשמיעה - מגשימה את תכלית החקיקה ויש להעדיפה על-פני פרשנות צרה יותר המאפשרת יישום פריט הליקוי גם אם אין כל ליקוי באוזן השנייה.
12. משכך - לא נפל פגם משפטי בקביעת הועדה כי לצורך שקלול הנכויות אין להתחשב בנכותו של המערער בגין הליקוי השמיעה ממנו הוא סובל.
13. בהתאם לאמור לעיל - דין הערעור להידחות. אין צו להוצאות.
14. לצדדים מוקנית, תוך 30 ימים מעת שיומצא להם פסק דין זה, זכות לבקש מבית הדין הארצי בירושלים רשות לערער על פסק הדין.
- ניתן היום, יג' שבט תשע"ג, (24 ינואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.